

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕН ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Вр. Ст. Вояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бъдатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. Абонамента се плаща на Администратора на П. Дуневъ. — Единъ брой 20 ст.

Нетка Георгиева

и

Георги Т. Миндизовъ
СГОДЕНИ

на 1-й Февруарий 1898 год.

Габрово

Плъвенъ

ТЕЛЕГРАММИ

Цариградъ. 16 вслѣдствие постѣжикитѣ направени прѣдъ портата отъ българския дипломатически агентъ Г-нъ Марковъ. Султана е: 1) амнистиралъ всичкитѣ негови поданици българи аристували въ този вилаетъ, 2) и е заповѣдалъ да се очистиля всичкитѣ каймакани, които сж си позволили да злоупотребятъ съ властѣта си. Въ дипломатическитѣ кръгове въ Цариградъ считатъ този благосклоненъ актъ на Султана за много голѣмъ успѣхъ на българската кауза. Дорцовия вѣстникъ даде новината още тази вечеръ.

Виена. с. д. Вчерашния бюлетинъ за здравето на Княгиня Клементина гласи състоянието не се е влошило пневмонията намалява температурата 36.6 сили удовлетворение.

Българдъ. с. д. Митрополитъ Махавлъ се разбо-боле отъ пневмония.

Цариградъ. с. д. Споредъ едно друго извѣстие българския дипломатически агентъ Марковъ получилъ вчера съобщение отъ Илджа, че Султана рѣшилъ да испрати една военна комисия състояща се отъ Серверъ паша, Садединъ паша и 3 полковници въ Скопие за да процедиратъ при анкетата. Султана заповѣдалъ сжщо да се освободятъ всичкитѣ арестувани българи исключая 15 души, които ще бждатъ наказани, като главни виновници и да се очистятъ всичкитѣ каймакани злоупотребивши съ властѣта си. Тѣзи рѣшения на Султана отговарятъ на българскитѣ желания и ще въстановатъ спокойствието въ властѣта.

г. Плъвенъ, 8 Февруарий 1898 год.

Сръбски провокациѣ.

Прѣди година врѣме между България и Сърбия бидохъ изравненъ всички сжществующи недоразумѣния, които по-вечето бѣха слѣдствие на сръбския шовенизмъ и нечестностъ, колкото прѣдизвикани отъ България. Посѣщението, което направи младия сръбски кралъ на България за малко врѣме поуталожи страститѣ въ Сърбия, които съ радушия приемъ, който се направи на тѣхния господаръ въ България, бѣхъ изненадани и при всичката си безочливостъ нѣмахъ дързостѣта да провокиратъ България. Всѣки се надѣваше, че слѣдъ това посѣщение двата сѣсѣдни братски народи задружно ще тръгнатъ въ пътя на прогреса, ще се погрижатъ за вхтрѣшното си уреждане, и че ще се тури едно було на минжлото, пълно съ позоръ за сръбскитѣ народъ и войска; нъ горчивата дѣйствителностъ скоро дойде да ни убѣди, че съ сръбитѣ другарство не може да сжществува. Ний не вѣрваме, че сръбскитѣ народъ, който е уморенъ отъ вхтрѣшнитѣ недоразумѣния и волноститѣ на своя кралъ ще желае това, нъ днесъ когато спрямо България се отправятъ угрози отъ онази бездарностъ, която се нарича Миланъ и главнокомандущъ на сръбскитѣ войски, за насъ не остава вече никакво съмнѣние, че сърбия, ако и народа да не е замѣсенъ въ нищо, нъ отъ неговото правителство и неговий кралъ се замислюва нѣщо въ родѣ въ онова хайдушко нахлудване, което се свърши така позорно за Сърбия и за нейния тогавашенъ князь прѣди тринадесетъ години, а сега главнокомандущъ на войскитѣ. Самото назначение на Милана за главнокомандущъ, породило съмнѣние въ нечестността на сръбитѣ спрямо България. Сръбското правителство, на чело на което стои Миланова креатура чрѣвъ, платенитѣ си органи се постара да раздуха една умраза въ сръбитѣ спрямо Бъл-

гария, а отъ друга страча спѣхитѣ на България въ Македония доведохъ до истъпление сръбскитѣ шовенисти на чело съ Владанъ Георгиевича, Министръ президентъ, понастоящемъ въ Сърбия. Натая злоба днесъ е дадено просторъ. Жалко е, като се гледа, че единъ безсѣвѣстникъ комарджия си играе така нагло съ сждбата на цѣль единъ народъ, нъ ний не можемъ да мигаме прѣвъ дѣйствителността да стоиме съ скръстени рацѣ прѣдъ опасността. Че Миланъ е една цукла въ ржцѣтѣ на Австрийцитѣ, за това не може да сжществува никакво съмнѣние. Австрия си е избрала него за послушно орхиде и чрѣвъ него се стрѣми да постигне своитѣ цѣли-скарванито на двата сѣсѣдни едноплеменни народи, и Миланъ, като всѣка безсѣвѣсна натура, съ всички сили се стреми да удовлетворява каприза на Австрийската дипломация. Ний не можемъ да обвиняваме цѣлий сръбскитѣ народъ и пресса, защото и тамъ има хора, които обичатъ своето, които цѣнятъ дружескитѣ отношения между България и Сърбия твърдѣ високо, нъ какво може да направи тѣхния гласъ, прѣдъ волята на единъ авантюристъ, като Милана, който се подпомага въ това отъ кабинета на Владана Георгиевича? Нищо! Гласътъ на тѣзи сръби може да намѣри отзивъ въ сръдцата на сръбскитѣ народъ, нъ не и на нѣкитѣ ръководители, които сж си турили за задача да изострюватъ отношенията съ България и по този начинъ да прѣдизвикатъ една война съ неж. Ний не се съмняваме въ това, защото и самата рѣчь, която Миланъ е произнесълъ въ Врана прѣдъ гражданетѣ, който по случай празнуванието двадесето-годишнината на своето освобождение, сж го поздравили съ „добър дошле“ не показва нищо друго, освѣнъ една провокация спрямо България. Какво показватъ слѣднитѣ думи на Милана: „доидѣто неопозлатѣ черния кръстъ отъ 1885 год. до когато не освѣтъх Сливница, и до когато не прочистѣхъ смѣткитѣ съ българитѣ, до тогава не може да става и дума за стара Сърбия и Македония“. Каква по голѣма провокация отъ тази? Миланъ, види се, като е произнасялъ горнитѣ думи, е забравилъ, че и българетѣ не се шегуватъ; забравелъ е, че Българитѣ умѣятъ по храбро и самоотвержено да отстояватъ своитѣ правдини, и че ако тѣ въ 1885 г. прославихъ българското оржие, когато главнитѣ българ. сили стоехъ на турската граница, днесъ тѣ съ по голѣма самоотверженостъ ще направятъ това и не Пиротъ, нъ и Нишъ нѣма да ги спрѣ. Въ днешне врѣме никакъвъ Кевенхюлеръ нѣма да се испрече на пътя на побѣдоноснитѣ български войски, за да спасява Сърбия. Българитѣ нѣма да се оплашатъ отъ самохвалството на Милана, както не се оплашихъ и по-рано, и той, освѣнъ едно прѣзрение, нищо друго не може да очаква. Заканванията на Милана да позлати черния кръстъ нѣма да му спечелатъ никакви лаври, освѣнъ да създадѣтъ още единъ черенъ кръстъ и да приготвятъ гроба на династията на Обреновича, който само съ лошаваина надарихъ сръбитѣ, като ги водихъ отъ една позорна дата къмъ друга. Надлѣжността на Милана въ случая заслужава най-голѣмото порицание. Кждѣ ще поведе всичко това, всѣки разуменъ човѣкъ, както въ Сърбия, така и въ България, може да прѣдвиди, нъ не и единъ заблуденъ човѣкъ, като Милана, който отъ носа си не вижда по-далече. Тази идея за единъ реваншъ напълно се потдържа и отъ кабинета на Владана Георгиевича, макаръ сръбскитѣ сериозни вѣстници, като съглеждатъ опасността да доказватъ на сръбскитѣ народъ лошитѣ послѣдствия отъ тайната игра, която се за-

мислюва отъ ръководителитѣ на неговитѣ сждбини.

Не щѣхме да дадеме никакви значения на горнитѣ думи, ако тѣ бѣхъ казани отъ единъ шовинистъ сръбинъ, каквито сж, за жалостъ, повечето сърби, нъ казани отъ единъ бившъ кралъ на Сърбия и днесъ главнокомандущия на всичката армия и то въ едно мирно врѣме спрямо една държава, съ която официално се водятъ добри отношения, това не разбираме.

Сърбия измжчена отъ вхтрѣшнитѣ раздори, икономически опростосени и заблудена отъ шовинизмъ, днесъ е играчка въ ржцѣтѣ на единъ авантюристъ, който служи тѣломъ и духомъ на врагѣтѣ на славянството — Австрия. Съ замѣняване кабинета на Симича, който успѣ да въдвори приятелски отношения между България и Сърбия, съ оня на Владанъ Георгиевича, Миланъ сполучи да разстрои всичко и да настрои влѣ сръбитѣ спрямо България и най послѣ като върхъ на всичко да провакира България.

Ний не се плашимъ отъ такива военствени заявления, както не се оплашихме и прѣвъ 1885 год., нъ длъжностъ на нашето правителство е да бжде готово за всѣки случай, защото вѣроломството на сръбитѣ ни е извѣстно и че на гледнитѣ миролюбиви извѣления, задъ които винаги се крижатъ коварни цѣли, да се не дава пълна вѣра.

Нека нашето правителство вземе актъ отъ думитѣ на Милана, казани на жителитѣ въ Врана въ присѣствитѣ на двама министри, толкосъ повече, че днесъ за днесъ сръбското правителство се стреми да ни прѣчи въ всѣко отношение.

То не се спира прѣдъ нищо за да прѣчи на нашитѣ училища въ Македония, а така сжщо и на черковното ни дѣло. Благодарение на сръбскитѣ динари съгражданина ни Христо Гановъ биде убитъ по сръдъ бѣлъ день въ Солунъ благодарение на сжщитѣ динари и убийцитѣ му бидохъ оправдани. А тѣзи дѣйствия на сръбското правителство, вземани сериозно въ рѣчьта на Милана, който е членъ на царствующия домъ, идятъ по най-осезателенъ начинъ да ни докажатъ, че сръбитѣ не сж искрени, че тѣ работятъ нечестно и че като завиждатъ на българетѣ, стремятъ се да ни пакостятъ и ако би имъ се удало, да ни изличятъ отъ картата на Балканския полуостровъ.

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

Тържественното отпразднувание 25 годишния Юбилей отъ мъченическата смъртъ на Апостола—революционера — дякона Левски въ гр. Плъвенъ.

Града Плъвенъ е билъ единъ между първитѣ прибѣжни пунктове на Апостола Левски. Има много граждани, на които впечатленията сж още живи, отъ неустрашимата дѣятелностъ на Онзи, който нежалеше нито земнитѣ блага, нито живота си; а остави коститѣ си, както мнозина, за свободата, отъ която се наслаждаваме днесъ. Сжщо и нашата млада интелигенция, която има за идеалъ дѣлата на Великия Апостолъ, която на всѣка крачка се въсихишава отъ името „Левски“!; неостанж хладнокръвна къмъ датата „6 Февруарий“. Както грегданитѣ, тѣй и учителитѣ и чиновническото тѣло вземахъ живо участие, за да се отдаде нуждния блѣсакъ на тържеството. При всичко, че врѣмето не позволяваше да се даде онзи външенъ блѣсъкъ, нъ вътрѣшното въсихищение бѣ неуписуемо.

Отпразднуванието станж по слѣдующий редъ.

Сутринтъ на 6 того се отслужи панахида въ църквата св. „Николай“, гдѣто присѣствува-

хх всичките почитатели на Апостола, учениците и учениците от всичките Плъвенски училища, и чиновниците от разните учреждения. Следъ панахидата цѣлото тържество, на чело съ духовенството, се отправи за площада, гдето учителя Г-нъ Д. Тодоровъ съ нѣколко прочувствени думи описа биографията на Левски значението на денътъ 6 Февруарий.

Следъ това цѣлото тържество съ градската музика се отправи въ домътъ на гражданина Анастасъ Попъ Хиновъ—единъ отъ близките едно врѣме приятелъ на Левски, за да му се даде нужната почитъ. Учителя Г-нъ Георгиевъ каза нѣколко думи въ дворътъ на почетния старецъ. Особенна умиштелна картина прѣдставляваше дѣдо Анастасъ, който, като гледаше на множеството, което му отдаваше почести на нѣколко пкти заплака и най подиръ съ сълзи на очи каза:

„Не заслужавамъ тая почитъ!“

Най-подиръ цѣлото тържество на чело съ музиката обиколи нѣколко улици.

Учителитъ схщата вѣчеръ бѣхъ приготвили литературно-музикална вечеринка, прихода отъ която ще се употрѣби за усиление фонда „Левски“, която се изврши сполучливо.

Ния вѣрваме, че подобно отпразднувание е станало наврѣдъ изъ България. Това покнзва, че Българския народъ умѣе скъпо да цѣни заслугитъ на свойтѣ самоотвержени патриоти и да отдава всѣки му споредъ заслугитъ.

Длъжни сме да споменеме, че мѣстното опълченско дружество се показва на висотата на положението си. То покани отъ рано всички учреждения, направи и надлежната панахида, на която се претече всичката интелегенция. Ликътъ на славния В. Левски се носи отъ тѣхъ, а следъ духовенството вървяха ветеранитъ отъ 76 и 77 години. И офицерството зема живоучастие въ това тържество. Г. Комендантъ Фиковъ липсоваше а го замѣстваше Г. под-полков. Луковъ.

Съдебни бѣлежки

Въ миналия брой на вѣстника, ние спомѣнахме за дѣятелността презъ истекната 1897 г. на Плъвенския окр. сѣдъ, въ сравнение съ 1896 г. като указахме и на разницата въ показаната — извънредната дѣятелностъ въ разгледанитъ рѣшенитъ дѣла. Направихме едно горѣ долѣ сравнение, което заехме отъ Дър. Вѣст. безъ да указваме на цифритъ на глѣданитъ и рѣшени процеси въ другитъ сѣдилища, защото колонитъ на вѣстника ни се малки, за да направимъ сравнение. Длъжни бѣхме да констатираме тази дѣятелностъ, която въ сравнение другитъ окръжни сѣдилища, ако нѣкой и първостепени да стои много по горѣ. И дѣйствително, ако не бѣха се земали по радикални мѣрки отъ окр. сѣдъ, ние щѣхме да чакаме съ години да се рѣши едно дѣло, както даже става и днесъ макаръ при тази извънредна дѣятелностъ. Защото едно гражданско дѣло, гдето трѣбова да се глѣда въ мѣсець или два, насрочваше се преди, прѣзъ година и повече, а днесъ сж намали този срокъ на половинъ. Този срокъ би се намалилъ много повече, ако фискалнитъ дѣла по тютюнитъ и питието, биха се земали отъ окр. сѣдилища и предадеха на мировитъ сѣдилища. Така както постъпватъ, окр. сѣдъ, при това си положение, едва ли ще може да наддѣлѣе, колкото и да показва дѣятелностъ. По миналата година, когато въ нашитъ сѣдилища — мировитъ, немаше и толкова дѣла и дѣятелностъ, имаше трето мирово сѣдилище, което спомагаше на дѣлата съ които се претрупани мировитъ сѣдилища. Но за една нищожна икономия, за която ние

своеврѣмено бѣхме писали, Министерството закри третото сѣдилище, което, до като распредѣли само дѣлата и до като се уредятъ, мина се половинъ година, съ което се утрупаха още повече нашитъ сѣдилища. Иса се дѣятелностъ, и не сж е минавало мѣсець, да не видишъ нѣкой особено разпореждане, което да прави бѣлежка на тогози и онози сѣдия, че непоказвалъ билъ дѣятелностъ, като му се обрѣща сериозно внимание. Ние, които сме имали случая да виждаме съ очитъ си, какъ сж се грижили нашитъ мирови сѣдилища, какъ сж тѣ утрупуни съ хиляди дѣла, при единъ не чуватъ персоналъ, удивляли сме сж на такива едни заповѣди, които види се ставатъ повече отъ несравнение вѣдомоститъ съ другитъ мирови сѣдилища, отъ колкото да се вижда дѣйствителната работа. Ние любопителствувахме да видимъ таблицата за дѣятелността на нашитъ мирови сѣдилища, която я има въ Дър. Вѣст. отъ 1 Септември 1897 г. и която ни увѣри въ горнята истена. И двѣтъ Плъвенски сѣдилища, прѣзъ 1897 г. сж свършили работата, която погледнато само на цифритъ, които по долѣ даваме, ни довеждатъ до убеждение, че человекъ трѣбова да има херкулесова сила да може да истърпи онова усилено занятие, което сж полагали и полагатъ. Представете си на единъ человекъ—мировитъ сѣдия, е трѣбвало да минатъ презъ една година близо 5000 дѣла, на които е написвалъ рѣшения, резолюции, протоколи и други книжа по дѣлото. На единъ человекъ казваме е възложена отговорността на цѣла канцелария, трѣбова да отговаря за всичко! На единъ само человекъ трѣбова да преглѣдва опекунскитъ дѣла! И кажете за Бога, какъвъ редъ може да се отчаква отъ такава натрупана работа, която обремененостъ, се отразява и за здравето на сѣдията, както и на другитъ служаци, които не си дигатъ главата не както казватъ социалиститъ, че чиновницитъ работили по 4—5 часа, когато стоятъ по 10—12 — даже по нѣкога и по 15 часа! Ето защо ние още миналата година бѣхме писали, че за Плъвенската околия, която брой повече отъ 60 хиляди население, не сж достатъчно двѣ мирови сѣдилища, защото не удовлетворяватъ ни най малко желанието на населението, не могатъ да видятъ бързо правосѣдие, каквото ако и да се има горѣщото желание на самитъ сѣдий е немислимо, невъзможно, защото ако се разгледатъ въ денъ по 50—60 дѣла, постъпватъ двойно, а по некого и тройно. Сравнение съ дѣятелността на нашитъ сѣдилища съ другитъ, ако и първо степени е немислима, а да докажеме това, ние даваме тукъ едно извлечение, което може всѣкий да сравни. Ето напримѣръ:

Плъвенски Градски Мировитъ Сѣдия, рѣшени 1495, съ помирение 436 и прекратени 1362.

А всичко свършени прѣзъ 1896 год. 3292 углавни и граждански дѣла.

Плъвенски Околийски Мировитъ Сѣдия рѣшени 1747, съ помирение 276 и прекратени 1473.

А всичко свършени прѣзъ 1896 год. 3496 углавни и граждански дѣла.

Плъвенски Градски Мировитъ Сѣдия рѣшени 1710, съ помирение 416 и прекратени 1030.

А всичко свършени прѣзъ 1897 год. 3156 углавни и граждански дѣла.

Плъвенски Околийски Мировитъ Сѣдия рѣшени 2612, съ помирение 417 и прекратени 1770.

А всичко свършени прѣзъ 1897 год. 4799 углавни и граждански дѣла.

Това всичко знае почитаемото Министерство на правосѣдието, което се грижи толкова много, щото у насъ да се раздава по бързо правосѣдие и удовлетворяватъ нуждитъ на населението. За да може да се достигне до това и се изпълни горѣщото желание на населението, ние мислиме, че възобновление на третото мирово сѣдилище е повече отъ необходимо, а за да може и окр. сѣдъ да влезе въ едно нормално положение, да глѣда дѣлата си бърже, ще трѣбова да се назначатъ още единъ членъ при окр. сѣдъ, съ който ако и временно ще може да се образува още едно отдѣление, което ще намали дѣлата и ще трѣгне въ единъ нормаленъ редъ. Ние мислиме да ни се чуе гласътъ, които

е гласъ полагаме общъ на цѣлото население безъ разлика на партии, вѣра и народностъ.

ХРОНИКА

Н. Ц. Височество, е заминалъ за Виена по случай настинката на Кнегиня Климентина, възлюбената майка на Негово Царско Височество. Тази настинка е получила отъ послѣдното си пътувание. Послѣднитъ телеграмми, които имаме ни радватъ, че скоро ще се поправи. За регентъ е останалъ Министерския съвѣтъ.

Интересно бѣше положението на нашитъ колеги отъ бдителчето, увираха се около—опълченитъ, като нѣкой крастави..... Прощаваме имъ защото имъ се покланятъ.

Прѣди нѣкой денъ, бѣше дошелъ кмета на с. Турски Тръстеникъ, Ник. околия, за да помолитъ мѣстнитъ администр. власти, да зематъ нѣкой мѣрки за да се помогне на пострадалитъ отъ пожара повече отъ 80 семейства въ това село. Както се учиме, нашитъ власти и граждани се посрѣщнали твърдѣ съчувствено тази покана. Разнитъ благотворителни дружества, които у насъ има, трѣба въ този случай да се покажатъ щедри. Длъжни сме тукъ да забѣлежиме и това, което ни се яви въ редакцията, че влиятелнитъ ни прѣдставители избрани отъ Никоп. Околия. Г. Н. Мариновъ и Хр. Ивановъ не биле зели състрадателно участие, въ нещастното положение на толкова семейства, които сж ги избирали. Ние вѣрваме, че не е минало времето, когато тѣзи господа ще сж покажатъ достойни представители на избирателитъ си, и че не ще служатъ за причина да се говори за тѣхъ, че биле избрани, само да бждатъ избрани, и не ще се говори, така както и ние говориме тукъ за нѣкой си Якимъ Поповъ, който познаватъ плѣвенци толкова, колкото Менелика отъ Абесиния.

„Дунавски Извѣстия“ отъ нѣкой време почна да полемизира съ *Руссен. Тър. Курриеръ* по нѣкой въпроси, които не клонятъ толкова на добро. Нѣкой отъ повиднитъ партизани отъ Свищовъ, обвиняватъ Г. А. Данковъ въ претъплнение, когато „Д. Изв.“ опровергава по единъ твърдѣ осезателенъ начинъ като хвърлятъ даже и пята върху Г. Милчева, прокурора на Апелла въ Руссе. Неизнаме работитъ имъ и не желаеме да имъ се бъркаме толкова на нашитъ сѣжди въ Свищовъ. Едно което можеме да забѣлежиме и което не трѣбова да замълчиме е обстоятелството, че Г. Милчевъ не може да заслужа такава подозрѣние, което се хвърля върху му. Ние познаваме Г. Милчева, като единъ справедливъ и старъ сѣдия. Колкото и да се мисли по това изслѣдвание отъ нѣкой свищовски приятели, ние мислиме, че безпристрастието на Г. Милчева ще служи за доказателство въ бждѣще, че нашитъ приятели се сгрѣшили, гдето се пребързали така да пишатъ за Г. Милчева.

„Новини“, които бѣше забраненъ нѣколко недѣли въ Цариградъ, за статий противъ положението на цензурата, почна пакъ да излиза. Турското правителство е показало въ случая една справедливостъ, която не трѣбова да стои така затворена.

Едно отворено писмо получихме отъ Г. А.

биле да бждатъ спокойни неравитъ при вида и сравнението на такъва благородникъ — синъ — Суббаша и такъва простакъ — неблагородникъ — рибопродавачъ — баща. Не е ли за учудвание? До толкова било истънено чувството на благородството въ Хичкуанъ! Добрѣ, че у насъ работитъ стоятъ по друго яче, а то би трѣбало да се рови историята, да се търсятъ старитъ потекла, па да си главоболимъ съ старитъ Търновски, Видински и Прѣславски дворянства...Кажки, слава Богу.... и стига.

Но което е най важното — азъ послѣ ще дамъ подробно описание на Хичкуанската държавица — то е описанието, което приятеля ми дава за посрѣщанието на новата година въ единъ отъ голѣмичкитъ градове на Хичкуанъ.

Суббашитъ, въ тоя градъ, до толкова биле изострило работата съ занаятчиитъ и другитъ жители, щото тая година биле останали, съветъмъ самички, да посрѣщатъ новата година въ суббашлжкѣ. Като я въртели на самъ, като я усуквали нататакъ, а пакъ нѣмало, по нашему казано, достатъчно дами за да си изиграятъ националния танецъ — „чифте — чифте — кръстовки“, кантардисали благороднитъ си господа, да не сматрѣтъ за уронвание на традиционно благородното си достоѣние, поканванието на жени-

ПОДЛИСТНИКЪ

Хичкуанската държавица и нейнитъ суббашии.

Много малко отъ хората, па кажи и отъ тия, които се занимаватъ съ онова което има и което става по небето и земята, знайтъ що годѣ за Хичкуанската държавица. И азъ до скоро не знаехъ ептенъ нищо за нея и надали бихъ научилъ нѣщо си за нея, ако не бѣше писмото на единъ мой прятель, отъ касапско происхождение, който свикналъ отъ малтъкъ да не цѣни животинския животъ прѣзвѣрающъ своя, та види си, за да се прослави, като Нансена, прѣдприе, лани, едно пктишествие на сѣверъ, гдето, като е задминалъ чертата до която бѣ стигналъ Нансенъ, видялъ се е въ една наново-сформерувана държавица — Хичкуанската, — за която ми дава нѣкой и други повърхностни свѣдения, отъ които, най се хвърля въ очи обстоятелството, че и тамъ, кавгитъ и раздоритъ, между лицата отъ разни корпорации и общества, не падали по доло отъ нашитъ — българскитъ. И тамъ, както у насъ, имало, министерство, чиновници и защитници на държавата, нѣ не само отъ съседнитъ враждующи племена — забравихъ да кажж, че тѣ

всички биле малки на ржстъ, — нѣ и отъ китовѣтъ. Главатаритъ на тия отечественни защитници, се наричали Суббашии, а като срѣдний между суббашитъ и обикновеннитъ защитници имало и други подсуббашии. До колкото приятеля е поизучилъ, огоръ—отгоръ работата, прѣди нѣкой и друга година, всичкитъ въ Хичкуанъ, биле роби на едно друго племе и всички биле равни, нѣмало ни голѣмци, ни слуги, ни благородни, нито пъкъ нѣкой, които да се носили робското клеймо. Но когато Хичкуанъ се освободилъ и се вѣстановила Хичкуанската държавица, то естествено се създаде и войска, която да пази страната. На суббашитъ на тая войска плащали много и прѣмно, та до толкова се разглѣзали суббашитъ и станали тѣй надмѣнни, щото тѣ и тѣхнитъ господа почнали да мислятъ и говорѣтъ, че тѣ сж отъ стари родове и произхождатъ отъ стари, благородни, съ традиции семейства. Особено това се забѣлжвало у тѣхнитъ женици, които винаги, гдето имъ паднелъ случая, заявявали, че тѣ имали **особено мнѣние**, отъ онова, което можели да иматъ женитъ на другитъ отъ общата машина работници. Той видялъ, какъ единъ суббаша, испѣдилъ отъ брачната си процесия, която съветъмъ иначе ставала тамъ, баша си, рибопродавачъ, подъ прѣдлогъ, че на I-жа еубашката не щѣли

Бръчковъ отъ Свищовъ, което не печатаме, защото виждаме едни частни дертове, които се водятъ мѣжду Г. А. Бръчкова и редакцията на „Д. Изв.“. Споредъ приетия редъ, трѣбаше Г. Бръчковъ да се отправи до респективния вѣстникъ и тогава да поиска мѣсто въ другитѣ.

Г. **Полковникъ Груевъ**, който бѣше дошелъ по въпроса за емигрантитѣ, сж е прѣдставилъ предъ Негово Царско Височество на уденцията.

Отъ Г. Цоло Винаровъ, търговецъ отъ гр. Плѣвентъ Получихме телеграмма, която е отиравилъ до Г. Полковника Груева. Ние ѝ даваме мѣсто за да я прочетатъ читателитѣ, а при това и Майоръ Н. Бояджиевъ отъ 4 полкъ, който на 28 Ноемврий 97 г. се е клѣлъ прѣдъ нѣкой познати нѣму, че ако дойде полковникъ Груевъ, въ България, щѣлъ да си даде оставката и щѣлъ да го заплюе! Той е въ България, и ние чакаме да видиме изпълнено поне едно отъ двѣтѣ.

София

Господину Полковнику Груеву копие „Миръ“ „България“ „Плѣв Гласъ“, като Ви привѣтствувамъ съ добре дошле желая ви добъръ успѣхъ въ задачата съ която сте натуварени да работите за усъвършенствуванието на идеалтъ.

Отъ запасни старшии Фейфверкеръ:

Цоло Петровъ Винаровъ.

Г. **Начовичъ**, сж е върналъ въ София, прѣзъ Плѣвентъ безъ да се отбие въ градътъ ни. Защо толкова е намразилъ Плѣвентъ, това не ни се обяснява. Ако слушае казлбашитѣ, това било не сполуката въ съглашението мѣжду тѣхъ и дъртитѣ отъ Плѣвентъ.

Окр. **Сждъ**, е премѣстилъ сждилището си въ с. Хубавени, по едно дѣло, което много пкти се отлага по законни причини. Вижда се, че сега ще да се свърши. Отложено било пакъ.

Много съжеляваме, че не успѣхме да публикуваме програмата на голѣмото тържество, което е станало на 6 Февр. въ София, защото се прие, когото вѣстникътъ ни бѣше подъ печатъ.

Свадба, познатия на г. Плѣвентъ Г. Ап. Николаевъ, бившъ прокуроръ въ Плѣвентъ, презъ 1887 г. днесъ на 8 Февр. се вѣнчава въ Свищовъ за Г-ца Олга Д. Караначова. Нашитѣ поздравления на младитѣ.

Годежъ. На 1 т. м. съграждина ни Г. Георги Т. Миндизовъ се е сгодилъ за Г-ца Неда Георгиева — учителка въ Плѣвентъ, нашитѣ поздравления.

Нашитѣ стамболисти, много се разгневили на Г. Къно Атанасовъ отъ Д. Дабникъ, гдѣто билъ държалъ рѣчь на Г. Маджарова. Ако се такива срѣдни правятъ тѣзи господиновци, ние не можеме освѣнъ да ги съжелеме.

ПО ВѢСТНИЦИТѢ

В. „Знаме“ дава мѣсто въ № 77 на двѣ писма, едното на сръбскитѣ студенти къмъ професоръ Д-ръ Вайгандъ и послѣдния къмъ тѣхъ. Ние намѣрваме тѣзи размѣнени помѣжду горнитѣ лица много интересни за насъ българитѣ и предаваме въ цѣлостъ — писмата, както на сръбскитѣ шовинисти къмъ почитения професоръ, така и краткото — лаконическото писмо къмъ тѣхъ.

тѣ на подсубашитѣ да поиграятъ съ субашитѣ. Благороднитѣ госпожи — приели. Работата отъ тукъ, отъ тамъ се скърпила и всичкото станало, като се казвало, че и подсубашитѣ погжтъ нѣва да станатъ субаши и че и женитѣ на подсубашитѣ могатъ да станатъ благородни госпожи съ свое **особено минѣние**. Господи, Боже, помислихъ азъ!... Ама да не мислите, че то е шега?... Не, моя приятелъ никога не лже.... Значи истина е? Нали?... Да!... Е, тогава, Богъ да пази да не ставатъ у насъ такива нѣща. И защо ни трѣбать?

Доде сме си всички равни, да земемъ да се дѣлимъ на благородни и не благородни, като, че и до денъ днешенъ бацитѣ и братята ни не сж алваджии, кафеджии, рибари, житари, лихвари, търговци на едро и дрѣбно. Ама пѣкъ и работа ще си е, а? Па още по вече и женитѣ ни, ако взематъ да се дѣлятъ благородни госпожи на **едно минѣние** и неблагородни госпожи съ **друго минѣние**.

Пустата му Хичкуанска държавица, пуститѣ му субаши, ще кажешъ? Нали? Пуста некастрена!

Петимовъ.

Ние мислиме, че почитения професоръ, като не е нето българинъ нето сръбентъ, е изучавалъ Македония, като незаинтересованъ ученъ, а слѣдователно нѣма основание да се обвинява въ заинтересованностъ. Нашитѣ братия сръби трѣбова да си зематъ отъ *зелето*. Една страна, която се титулира, назовава се българска още, когато сме биле роби подъ турцитѣ, една страна, която ежедневно прави съ стотини жертви за политическото си освобождение, и онѣзи български синове — македонцитѣ, които заедно съ сѣвернитѣ си братия сж проливали кръвъ за днешната ни свобода, които и сръбитѣ прѣзъ 1876 г. не направихъ сръби, днесъ въ това положение, когато България има гегемония на Балканския полуостровъ, единъ Миланъ или Гончевичъ, не ще направи македония сръбска. Правото е на наша страна, ученото оржжие съсича глуповитѣ сръбски шовинисти. Ето и писмата:

Отворино писмо до професора Д-ръ Вайганда, въ Лайпцигъ.

Високопочитаемий господинъ професоре!

Тамата по вашата сказка: „Народнитѣ стремления на балканскитѣ народи“, която вие на 17 Януарий държахте въ залата на театръ Карола привлече и насъ, тукъ живущи Сръби, да чуемъ вашето миѣние върху онова, на кдѣ се стреми между другитѣ балкански народи и нашиятъ Сръбски народъ.

Ние тукъ нѣма да се впускаме въ подробноститѣ на вашата сказка, само ви молимъ, да бждете тъй добри и ни дадете разяснения върху слѣдующите въпроси:

1. Какви научни доказателства имате за вашето твърдение, че името Стара-Сърбия е искусственно изнамѣрено отъ Сръбитѣ съ цѣлъ за шовинистическа пропаганда?

2. Какви научни доказателства сте имали за да твърдитѣ, че тази земя (Стара-Сърбия) е онази сжщата, която по раню е била Македония?

3. Какви научни основания имате да обявявате, че языкътъ на Македонското население е български и че жителитѣ на тази земя сж исключительно Българи, когато всѣки знае, че отличителнитѣ знакове на Македонскитѣ языкъ съвсѣмъ липсватъ въ българскитѣ?

4. На какво основание вашето твърдение върху голѣмитѣ сумми, израсходвани отъ Сръбитѣ за пропагандиране въ Македония, когато положително се знае, че Сърбия за тази цѣлъ нищо не харчи, макаръ че би било необходимо тя да го стореше това въ прѣвидъ на дѣйствителността, че нашитѣ сънародници въ Македония сж изложени на разни други пропаганди?

Вие исказахте вашитѣ твърдения по горнитѣ точки съ такава авторитетностъ, което едва ли щѣше да се направи даже отъ страна на найшовинистическитѣ Българи. За разискване на тъй нарѣчениятъ „Македонски въпросъ“ (въ който и самитѣ Българи отдѣлятъ Стара-Сърбия) сж нуждни, прѣди всичко, положително знание на Сръбскитѣ и Българскитѣ язици, съ всичкитѣ тѣхни нарѣчия, сетнѣ добри исторически познания за двата народа съ всичкитѣ останали етнографически и етнологически знакове.

Вашата авторитетностъ въ сжжденията за Македония дава поводъ на непосветенитѣ да върватъ, че вие притежавате за вашитѣ твърдения несъмнитѣлни научни доказателства, въ което ние твърдѣ се съмнѣваме.

Само заради непосвѣтенитѣ въ въпроса, и въ интереса на нашиятъ народъ се обръщаме къмъ васъ, почитатмий господине професоре, съ това си отворено писмо, и почитателно ви молимъ да отговорите на горѣдаденитѣ въпроси.

Ако сполучите да дадете тѣзи доказателства, тогава що услужите, както на науката, тъй сжщо и на всички Сръби, а особено на онѣзи въ Стара-Сърбия и Македония, защото тогава ще ги освободите отъ заблуждението, отъ което тѣ сж обвзети отъ нѣколко вѣкове, т. е., че не сж Сръби, а Българи.

Лайпцигъ, 22 Януарий 1898 год.

Сръбскитѣ студенти въ Лайпцигъ.

Отговоръ на Сръбскитѣ студенти въ Лайпцигъ.

Никакъ не се чу я, че Сръбскитѣ студенти, въспитани въ вѣрата, че Македония е Сръбска, се обявяватъ противъ моитѣ твърдѣния, че тази земя е Българска; Ромѣнитѣ и Гърцитѣ можахъ сжщо пакъ да постѣпятъ. Но, понеже азъ нѣмамъ нито врѣме, нито желани да се впускамъ въ единъ вѣстникъ да приѣждамъ доказателства, които сж прѣимуществено отъ филологическа стой-

ностъ и, прѣдполагамъ, че намѣрението на тѣзи господа е да узнаятъ истината, затова кана ги да ме посѣтятъ; азъ не се съмнѣвамъ, че ще сполуча да ги убѣдя въ невѣрността на тѣхното миѣние. И моята скаска скоро ще излѣзе напечатана, тогава господата ще иматъ възможностъ да поправятъ всѣка невѣрностъ, изложена въ нея. Тукъ ще обърна внимание само върху една груба невѣрностъ, искавана въ писмото, за която може би, господата не сж виновни. Тѣзи господа твърдятъ, че Македонцитѣ били на миѣние, че сж Сръби. Това не е вѣрно. Азъ съмъ кръстосалъ Македония, всѣкога съмъ чувалъ тамошнитѣ Славяни да се обявяватъ за Българи, понѣкдѣ и за Гърци, но никогажъ — за Сръби.

Образецъ отъ юнашки патриотизмъ.

Въ в. „България“ намѣрваме единъ подлистникъ „Вчера и днесъ“ който служи за много добро оглѣдало на всички патриоти, навѣртающаи се около в. „Свобода“. Ние даваме мѣсто само на двѣтѣ рѣчи, казани на бързо отъ единъ много голѣмъ патриотъ полковникъ, който се подвизава и днесъ около мавзолея на Н. В. Александръ Батембергъ. Ето характеристика. —

„Юнаци! Всички сме въ волята Божия, Богъ помазва царѣ и патриарси, но Богъ имъ и отнема властта, когато не върватъ въ правия пътъ. Юнаци! Нашия князь не оправда довѣрието на освободителката ни, велика Россия, сдружи се съ нейнитѣ врагове и тикнж отечеството ни въ бѣди и нещастия. Но единъ швабъ, аслж, може ли да мисли добро на единъ славянски народъ, особено единъ швабъ, който по характертъ си е форменъ авантюристъ и багабонтинъ. Истинскитѣ патриоти, юнаци, тая нощъ съ рискъ за живота си сж свалили фаталния за България швабъ Батембергъ, и ний всички още сега трѣбова съ чисто сърдце и спокойна съвѣсть да се закълнемъ въ вѣрностъ на приврѣмненото правителство, което се е нагърбило съ тѣжка задача да отърве отечеството ни отъ явна гибель. На добъръ часъ юнаци!“

Слѣдъ половинъ часъ гарнизона въ градътъ Н., съ доблестния си капитанъ начело положи тържественно клѣтва за вѣрностъ на приврѣмненото правителство.

Войницитѣ изглеждахъ спокойни, но офицеритѣ развълнувани и даже встревожени. Построяването на ново предъ казармитѣ имъ се виждаше прѣдвѣщающе нѣкаква буря, нѣкакво ново сътресение.

Още небосклона не се бѣше засѣнилъ съвсѣмъ отъ облацитѣ, когато честния български патриотъ капитанъ З. се исправи прѣдъ войницитѣ си. Той изглеждаше така сжщо веселъ и бодръ, пламтящъ отъ патриотизмъ, както и по прѣди. Пакъ сжщото взирание отъ негови страна въ спокойнитѣ лица на войницитѣ, пакъ обичното поздравление, пакъ рѣчь! Каква е тая рѣчь? Войницитѣ напргатъ слухътъ си, за да схванатъ съдържанието на рѣчта, ако гласътъ на началника е грѣмливъ.

„Юнаци! Бързамъ да ви съобщя грозната вѣсть, че нашия любимъ князь, Сливнишкий герой, она денъ на 9-й Авг. прѣзъ нощта е билъ грабнатъ отъ една шайка прѣатели, сваленъ отъ прѣсгола и искаранъ вѣнъ отъ прѣдѣлитѣ на България — на тая България, за която той толкова юнашки се би подъ Сливница и на която бѣше най прѣданныя синъ, най първия българинъ.

Юнаци! тѣзи черни души, тѣзи мръсени прѣдатели, които отнехъ на България сжкия ѝ князь, и я хвърлиха въ огъня на нещастията, заслужаватъ страшно наказание и на насъ, юнаци прѣдѣлжи, прѣдстои, да бжБеме дѣсницата, която ще наложи това наказание.

Юнаци! Благодарение на мъдростта и патриотизма на нашия великъ българинъ г-нъ С. Стамболовъ властта е вече отнета изъ рѣцѣтѣ на чернитѣ души и повѣрена на едно високо патриотическо правителство, на което за вѣнностъ и прѣданностъ трѣбова да се закълнеме още сега. Да живѣй България, да живѣцъ патриотътъ Стамболовъ! Смъртъ на клѣтвопрѣстѣжницитѣ!“

Б. Р. Повече коментарѣ не иска.

изъ допискитѣ ни

До Госпдина Редактора на в. „Бдитель“ копие в. „Плѣвненски Гласъ“.

Господинъ редакторе,

Въ 22-й брой на вѣстника Ви „Бдитель“ е

напечатано едно антрефиле, въ косто се казва, че вечерното училище въ селото ни било закрито, не че нѣмало слушатели, нѣ че учителитѣ нехаели за него, като обвинява менѣ, че съмъ обичалъ повече сѣдѣнкарството, отъ колкото училището. Азъ макаръ и ергенъ бихъ забравилъ лесно поривитѣ на младостта за народното просвѣщение на което съмъ се посвѣтилъ, ако дѣйствиелно имаше какъ да се просвѣщава, когато въ курса на вѣчерното училище има 18 слушатели: 14 въ III-й и 4 въ II-й курсове, отъ които десетина сж второ и трето класници. Иди послѣ и прѣподавай на тѣзи младежи по программата на вечернитѣ училища онзи материалъ, когото тѣ сж учили още въ IV-отдѣление. При това имайте прѣдъ видъ, че тѣ не сж закрити съвършено, а приврѣменно прѣзъ празницитѣ и сега пакъ сж открити и слушатели сж пакъ сжщитѣ. Ако допистника Ви е ималъ нѣкой дертъ трѣбвало да се обясни лично съ мене, а не да си послужва съ вѣстника Ви, та по този начинъ да го компрометира прѣдъ обществото, като органъ на частни дертове и измислици. Ако съ това е мислилъ да ми напакости, то азъ му заявявамъ, че не ще успѣе, понеже началството не е тѣй лѣковѣрно, както той мисли. Далѣ съмъ прѣнесълъ въ първата година на учителствуванието си и азъ нѣщо въ олтаря на Народното ни Просвѣщение нека обществото и потомството сждятъ за това.

с. Одърне, 28/1 98 г.

Съ почитание:

Ст. Каракировъ—учителъ.

До Господина Редактора на в „Бдитель“, копие в. „Плѣвенски Гласъ“

Г-нъ Редакторе,

Въ брой 31-й на вѣстника Ви, „Бдитель“ е напечатано едно антрефиле съ клѣветническа тенденция. Това показва, че вѣстника Ви се занимава по вече съ измислици и приказание чужди дертове, което не прави честъ на единъ вѣстникъ. Между другото ми се прѣписва, че съмъ се заелъ на ново да коренж Стамболовщината. Кога, питамъ, съмъ коренилъ послѣдната, та сега на ново съмъ се заелъ съ тази работа? И коя, онази ли която не сжществува? Всичкитѣ Стамболисти въ селото ни сж двама бездѣлници, на които всичката работа се състои по цѣли дни да дрънкатъ по кафенетата и кръчмитѣ и да играятъ на карти. Ако се считатъ за Стамболисти изобразенитѣ на картитѣ момчета, момичета и попове, то тогава пардонъ — числото имъ се увеличава. Коренението на тѣзи Стамболисти си заслужа труда, защото много пѣти тѣ продаватъ и воловетъ на человетъ.

Не е истина, че съмъ се старалъ да сѣхъ раздори между учителското тѣло. Това е нагла клевета, която може да роди главата само на единъ бездѣлникъ. Азъ не съмъ заставялъ никого да донася на училищния инспекторъ за другаря си нито съмъ се стрѣмилъ да смразявамъ учителитѣ единъ съ другото. Къмъ това се е стрѣмилъ друго лице, което като се помъчи да прѣкара свойтѣ замисли чрѣзъ единия учителъ и като не успѣ, той си послужи съ другия, нѣ всичкитѣ му козни ударихъ въ камъкъ. Не е истина така сжщо и твърдението на клеветника, че писаря ми се билъ отнасялъ злѣ съ учителитѣ, когато дохаждали по работа въ повѣренното ми управление. Ако се счита за оскръбление обстоятелството, гдѣто писаря ми изобличи единъ шарлатанинъ, гдѣто разнасяше лажливи слухове, на които сватата бѣше Ангелъ Митовъ, то работата тука се отнася не до учителъ, а до единъ прѣскачъ на невѣрни тенденциозни слухове, съ цѣль да скомпрометируютъ другъ учителъ, който не прѣдпочете да има никакви сношения съ хора, които иматъ задни мисли. Като исхождамъ огъ убеждението, че задачата на учителя е да въспитава дѣцата, а не да партизанствува, азъ моля редакцията Ви да не нарича учителитѣ „негови“ и „не негови“, защото съ това се убива тѣхния престижъ.

Колкото се отнася до загражданието на училището, нѣка „Бдитель“ си задържи съвѣтитѣ за него, отъ които ще има нужда когато Ангелъ Митовъ стане кметъ. Ако съвѣта бѣше рѣшилъ това, то трѣбваше да има постановление и кредитъ, а такова нѣщо не сжществува. Учителитѣ не сж имали другъ пѣтъ работа въ училището ношно врѣме, освѣнъ по репетицийтѣ и вечернитѣ училища, та затова нѣма нужда да ми се наляква, че разни бездѣлници смущавали учителитѣ ношно врѣме въ училището. До колкото зная

само Ангелъ Митовъ се влечеше всѣка вечеръ по репетицийтѣ и ако подъ думата бездѣлникъ разбира себе си то другъ е въпроса. За чешмитѣ и мостоветѣ не може да става и дума, защото сж частно притежание, ремонтиранието на които зависи тогава отъ общината, които притежателитѣ имъ ги отстъпватъ на нея.

И така отъ горѣизложеното се вижда, че свѣденията, които Вашия допистникъ Ви е прѣставилъ не почиватъ на здрава основа. Желателно би било другъ пѣтъ когато „Бдитель“ печата нѣщо да провѣрва свѣденията и да не храни читателитѣ си съ гнила храна, като тази.

с. Одърне, 29/1 98 г.

Съ почитание:

Одърненский Общ. Кметъ: Л. Кунцовъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 1632

Плѣвенский Окр. Сждъ въ распорѣдителното си засѣдание на 13-ий Декемврий прѣзъ хилядо осемстотинъ деветдесетъ и седма година, въ съставъ: Прѣдсѣдателъ; Иванъ Желѣзковъ, членове: Д-ръ Христо Мутафовъ и Паскаль Паскалевъ, при Под-Секретаръ П. Д. Поповъ и при участие на Пом.-Прокурора Иванчо Ат. Гунчевъ, слуша доложеното отъ Прѣдсѣдателя, за явление отъ Гато Беровъ, отъ селото Бъркачъ, зарегистрирано подъ вх. № 9696; пли което, като прилага единъ актъ, въ прѣписъ, съ дата 29-ий Ноемврий 1897 год; за усыновяване, — моли да се допустне усыновяването.

Сждътъ, слѣдъ изслушванието доклада и заключението на Пом-Прокурора, — възъ основание на чл. чл. 36 и 37 отъ закона за припознаването незаконороденитѣ дѣца за узаконението имъ и за усыновяването.

Опрѣдѣли:

Допуша усыновяването на Гено Златановъ отъ с. Бъркачъ, отъ Гато Беровъ отъ сжщото село — На първообразното подписа: Прѣдсѣдателъ: Ив. Желѣзковъ, членове: Д-ръ Хр. Мутафовъ, а члена П. Паскалевъ и е подписалъ по отхъствие и при подписалъ Под-Секретаръ П. Д. Поповъ

Вѣрно:

Прѣдсѣдателъ: Ив. Желѣзковъ

Секретаръ: Ст. Генчевъ

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕВНИТЕ ПРИСТАВИ

№ 774

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстни вѣстникъ ще продавамъ по 1 продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лѣжащи въ землището на с. Комарево, а именно:

- 1) Нива, „срѣдний върхъ“ 8 д. оцѣнена за 100 лв.
- 2) „ „ „мѣжковица“ 9 дек. 7 ара, оц. 194 лв.
- 3) „ „ „миловъ-брѣстъ“ 7 „ 9 „ „ 158 „
- 4) „ „ „Подъ-брѣста“ 8 „ 7 „ „ 174 „
- 5) „ „ „Подъ-лозята“ 14 дек. 4 ара оц. 288 лв.
- 6) „ „ „Задъ-лозята“ 4 кекара 8 ара оц. 96 л.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Гана Симеонова настойница на дѣцата си отъ Кучо Михаловъ отъ с. Комарево продава се по искѣтъ на Стояновъ. Върбенковъ и С-ие отъ гр. Плѣвень, състоящъ отъ 436 л. златни лихви и др. разноси по изпълнителний листъ № 2436 отъ 19 Юлий 1896 год. на Плѣв. Гр. Мир. Сжд.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларъ.

гр. Плѣвень, 30 Януарий 1898 год.

П. Сждебенъ Приставъ Ив. А. Гърковъ 2—2

№ 649

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми, слѣдующитѣ недвижими имотъ:

- 1) Една трета частъ отъ една къща въ гр. Плѣвень, 9 кварталъ построена отъ камакъ, кирпичъ и дървенъ материалъ, покрита съ кермиди половината на маза дължина 8, ширина 6, височина 3 метра на три отдѣления съ дворъ около 72 кв. метра оц. за 60 л.
- 2) 1/3 Часть отъ едно мѣсто за дюгянь, I кварталъ отъ 45 кв. метра оц. за 20 лева.
- 3) 1/3 Часть отъ едно мѣсто за дюгянь I кварталъ отъ 38 кв. метра оцѣнено за 20 лева.
- 4) 1/3 Часть отъ едно мѣсто за дюгянь I кварталъ 36 кв. метра оцѣнено за 20 лева.
- 5) 1/3 Часть отъ едно лозе мѣстността „Петехъ Могилы“ отъ 4 декара и 1 аръ оцѣнено за 40 лева.
- 6) 1/3 Часть отъ една орница мѣстността „Орта Баларъ“ отъ единъ декарь и 9 ара оц. за 10 лева.

Горни имотъ принадлежи на Ахмедъ Ибраимовъ, а сега Ново-покрѣсенъ Борисъ, отъ Плѣвень не е заложенъ продава се по вѣсканието на Пхло Вечовъ гр. Плѣвень за 500 лева и разноситѣ по изпълнителний листъ № 3346 на Плѣвенский Градский Мировой Сждия. —

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горѣ. Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 30 Януарий 1898 год.

Сждебенъ Приставъ Ив. А. Гърковъ 1—2

№ 1013

Въ допълнение на обявлението ми № 749 отъ 21 Януарий т. г. обнародвано въ послѣдний брой № 3 на вѣстника „Плѣвенски Гласъ“ извѣстиямъ на интересующите се лица, че на 4-й Февруарий т. г. ще продавамъ втори пѣтъ имотите на Плѣв. жителъ Нетко Бановъ въ

Печатница на Вр. Ст. Вояджиеви—Плѣвень

дюгяньтѣ му разни бакалски стоки вино и др. спиртни питиета указани въ горнето ми.

Наддаването ще почне отъ цената която даде първий явивши се купувачъ.

Желающите да купятъ могатъ да се явяватъ прѣдъ дюгяна на Бановъ гдѣто ще се извърши продажбата.

Плѣвень 30 Януарий 1898 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ 1—2

№ 910

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ по втора продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лѣжащи въ землището на с. Староселци, именно:

- 1) Нива „Мон. Върхъ“, 16 декара оцѣнена, произволно.
- 2) Нива „Мон. Върхъ“, 128 декара, оцѣнена произволно.
- 3) Нива „Лозята“, 59 дек., оцѣн. произволно.
- 4) Востанъ „Съхърча“, 5 дек., оцѣн. произволно.
- 5) Къща въ селото, отъ простъ дървенъ материалъ, покрита съ прѣстъ, обемъ 10 по 5 по 2 кв. м., съ дворъ 20 декара, оцѣнена произволно.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Цѣпанко Цѣковъ, отъ с. Староселци, продаватъ се по искѣтъ на Цѣвѣтко Герговъ, отъ сжщ. село, състоящъ отъ 442 л. 10 ст. лихви други разноси по изпълнителний листъ № 277 отъ 25 Януарий 1896 год. на втори Плѣвен. Мир. Сждия.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень, 3 Февруарий 1898 год.

Пом. сжд. приставъ: М. П. Марчевъ.

№ 911

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 дѣнь отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ на 1-а публична продажба слѣдующитѣ недвижими имотъ находящи се въ землището на село Крушовица именно:

- 1) Нива, Крушовско землище мѣстността „Лъката“ 4 декара 5 ара оцѣнена за 22 лева.
- 2) Къща въ Крушовица, махлата „Каравѣлкова улица“ покрита съ кочани, съ 1 1/2 декарь дворно мѣсто, оцѣнена 55 лева.

Тѣзи имоти сж собствени на Савчо Илиевъ ж. отъ село Крушовица, продаватъ се по искѣтъ на Христо Палушковъ отъ сжщото село, съгласно изпълнител. листъ № 2946 отъ 10 Ноемврий 1897 год. издадено отъ Плѣв. Окол. Мир. Сждия на сума 77 лева, лихви и др. разноси.

Разгледжанието на книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень, 3 Февруарий 1898 г.

Пом. Сжд. Приставъ: М. П. Марчевъ 1—2

№ 909

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ на 1-а продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лѣжащи въ землището на с. Капамуница.

- 1) Нива мѣстността „Кръстѣта“ 10-3 декара, оцѣнена 82 лева;
- 2) Нива, мѣстността „Башъ колиба“ 9-4 декара оцѣнена 75 лева;
- 3) Нива, мѣстността „Голѣми сенокосъ“ 5-3 декара оцѣнена 43 лева;
- 4) Нива, мѣстността „Подъ Канджова осоя“ 1-3 декарь оцѣнено 10 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Снасъ Митовъ, отъ с. Капамуница продаватъ се по искѣтъ на Симонъ Кировъ отъ сжщото село, състоящъ отъ 341 левъ, лихви у др. разноси, по изпълнит. листъ № 2246 отъ 26 Априлий 1897 год. на Плѣв. Окол. Мировой Сждия.

Разгледжанието на книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень, 3 Февруарий 1898 год.

Пом. Сжд. Приставъ: М. П. Марчевъ 1—2

№ 1069

Извѣстиямъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ по 1-а продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лѣжащи въ землището на село Марашки Тръстеникъ именно:

- 1) Нива Тръстеникското землище, мѣстността „Савцова локва“ 15 декара 1 аръ оцѣнена 60 лева.
- 2) Нива, сжщото землище, мѣстността „Стари пѣтъ“ 13 декара 1 аръ оцѣнена 52 лева.
- 3) Нива, сжщото землище, мѣстността „Славцова локва“ 10 декара 2 ара оцѣнена 40 лева.
- 4) Нива, сжщото землище, мѣстността „Кривия пѣтъ“ 7 декара 2 ара оцѣнена 35 лева.
- 5) Нива, сжщото землище, мѣстността „Подъ Щърбовъ гиранъ“ 8 декара 5 ара оцѣнена 40 лева.
- 6) Нива, сжщото землище, мѣстността „Воденчарски пѣтъ“ 8 декара оцѣнена 35 лева.
- 7) Орница сжщото землище, мѣстността „Селишки Валогъ“ 12 декара 9 ара оцѣнена 36 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Петръ Петковъ и Петко Цѣвановъ ж. отъ с. Марашки Тръстеникъ, продаватъ се въ полза на Стояновъ, Върбенковъ ж. отъ гр. Плѣвень състоящъ отъ 275 лева лихви и др. по изпълнителния листъ № 4446 издаденъ отъ Плѣв. Окол. Мировой Сждия прѣзъ 1897 год.

Разгледжанието на книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень, 5 Февруарий 1898 год.

Пом. Сждеб. Приставъ: М. П. Марчевъ 1—2